

EL DAVANTAL de PERE CALDERS

Potser ho podríem salvar tot

Com que cadascú se sent de les seves coses (és una sentència que ja escoltava de boca dels meus avis), he de parlar novament del meu estimat barri de Sant Antoni.

A causa d'un optimisme que sempre és de gran ajuda, suposo que tot acabarà bé. Però el panorama actual és desolador: fan obres grosses, sembla que construeixen un gran estacionament subterrani pels volts del mercat. Han deixat a la vista les entranyes de la terra, amb l'espectacle visceral de les canonades, les conduccions elèctriques i telefòniques i el sistema de clavegueres. Fa pensar en una autòpsia feta per un patòleg endurit per una llarga experiència que l'ha tornat insensible als carnatges.

Aquest mes de febrer la ciutat ha tingut pluges d'una certa categoria i l'àrea de les obres s'ha convertit en un escenari al·lucinant. Si hi hagués —per pura casualitat— un productor o un director de cinema que projectés una pel·lícula sobre la primera guerra mundial, podria suggerir-li que aprofités aquesta oportunitat única: des de la ronda fins al carrer de Floridablanca, el carrer del Comte d'Urgell és una immensa ferida oberta, d'aquelles que es tem que no tinguin remei, i evoca el fangueig i les trinxeres del front occidental del 1916-1917. El qual, com ja se sap, fou una situació incomodíssima i altament perillosa.

Però no cal pas anar tan lluny. El carrer d'Urgell, en el tros que dic —i ara— també serviria per a algunes escenes horribles de la segona guerra mundial. Si algú es creu que exagero, li proposo de venir a veure-ho. Pot aprofitar l'atractiu de les parades de llibres dels diumenges i, de passada, recórrer l'entorn. Ja m'ho sabrà dir...

A mi em preocupen particularment els arbres d'aquesta zona, a causa de l'amor que els tinc, a ells i a tots els de la nostra ciutat. Alguns ja han estat víctimes de la fúria excavadora, i això m'ha dolgut de veres. Parlant-ne amb la mestressa de la papereria on em proveixo, vaig dir-li:

—Han tallat més arbres, oi?

I ella em respongué:

—No. Ja no els tallen. Ara els descalcen, en deixen les arrels al descobert i cauen sols.

Deu ésser una manera de tranquil·litzar consciències, perquè l'he vista practicar en més d'una ocasió. Després, per a atenuar els possibles sentiments de culpa, planten una mena de bastó al lloc on hi havia un arbre de veres i s'inicia un procés penós. El bastó no acaba de prosperar, llangueix i no treu fulla. El conjunt ciutadà hi perd notablement, amb resultats de tristesa urbana.

A mi em passa que tinc més simpaties pels arbres que pels cotxes. Entre un estacionament i un bosc, l'afecte se me'n va indefectiblement pel bosc. O sigui, que a l'època que som ho tinc malament, perquè els boscos es cremen i els aparcaments molt menys. Això darrer no ho lamento pas, perquè ningú no pot negar que els automòbils han contribuït espectacularment a configurar la vida moderna. Tots en depenem en una o altra mesura i sempre desitgem que no passi res a la gent que hi van a bord. Però seria satisfactori haver aconseguit que ells i els arbres visquessin en paisatges metropolitans i urbans.